

Z Foxíkova zápisníku

Cesta domů.

část II

Ahoj kluci a holky,

jestliže jste se pustili do čtení tohoto příběhu, tak vás asi zajímá, jak pokračovala ta nešťastná cesta Tomáše a Jirky. No, řekl bych vám: „Ani se neptejte“, ale protože jsem vám to slíbil, a protože taky doufám, že se z něj, stejně jako já, poučíte, tak v tom vyprávění budu pokračovat. Nebude to nic příjemného, na to se kamarádi musíte připravit, ale je to pravda pravdoucí, jako že šišky nejsou pampelišky a myšky nehoní lišky. Tak se pěkně usad'te, a čtete.

Zatímco Jirka s Tomášem odcházeli z toho nešťastného parku, tak oheň pomalu pohlcoval první stromy a keře. Maminky s malými dětmi, které si v parku užívaly jarního sluníčka, rychle utíkaly s kočárky, trojkolkami a koloběžkami co nejdál od plamenů a dusivého kouře. Malé děti plakaly a maminky se tvářily hodně vystrašeně. Snad jen starší pán s neposedným jezevčíkem zachoval chladnou hlavu a na svém mobilním telefonu „namačkal“ tísňové číslo k hasičům. Ti byli u požáru za pár minut, ale i tak polovina krásného parku „lehla popelem“. Za hasiči přijeli i policisté a také sanitka s doktorem, který musel ošetřit dvě maminky

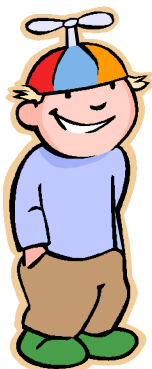
a jejich děti, protože se nadýchaly kouře a bylo jim potom moc a moc špatně. Hasiči s policisty začali hned na místě vyšetřovat, jak a kde ten oheň začal. Hledali stopy na spáleništi a ptali se lidí, zda neviděli něco podezřelého.

HASIČI

tel. : 150

No to si pište, že si lidé všimli i těch dvou „dárečků“, kteří to všechno zavinili. Někteří je i podrobně popsali a našli se i takoví, kteří je znali jménem. Zkrátka a dobře kamarádi, netrvalo to ani tak dlouho a policie už měla celkem jasno. Řeknu vám, jejich rodičům asi bude hodně ouvej až budou muset zaplatit všechnu tu škodu, kterou oheň nadělal. Ale i tak bylo veliké štěstí, že nebyl nikdo popálený a nebo, že se někdo neudusil. O tomhle však naši dva „kuřáci“ ještě neměli ani potuchy.

JIRKA

TOMÁŠ

Jirka s Tomášem už byli nejméně o dvě ulice dál a jejich žaludky se ještě pořád houpaly, jako kdyby byly na rybářské bárce, v té největší bouři jakou si dovedete představit. Moc nemluvili a jen zhluboka dýchali. Ani si nevšimli, že už od onoho parku za nimi stále jde takový slušně vypadající muž v šedém kabátě. Nic podezřelého na něm nebylo a nikdo neměl důvod si ho všímat. Když ale naši dva kamarádi zašli do jedné boční uličky, kde stály jen opuštěné domy a kde nechodilo moc lidí, tak ten člověk trochu přidal do kroku a v okamžiku byl na dosah od nich. Oba dva se trochu lekli, když na ně promluvil, ale když se ohlédli viděli, že ten pán, který je oslovil, vypadá velice slušně a spořádaně. S velikým pochopením jim začal říkat, že je mu líto jak moc jim je špatně, a kdyby chtěli, že by se o ně postaral. Povídal jim, že je lékař, a že jim určitě dokáže ulevit. Jirkovi i Tomášovi už sice bylo o trošku lépe, ale přesto si říkali, že by jim nějaký ten lék na „rozbouřený“ žaludek a „třeštící“ hlavu přišel vhod. Hned jak chlapci souhlasně přikývli, tak ten pán, co říkal že je doktor, začal svým novým „pacientům“ domlouvát, že s ním musí jít do jeho bytu, kde má potřebné léky a nástroje.

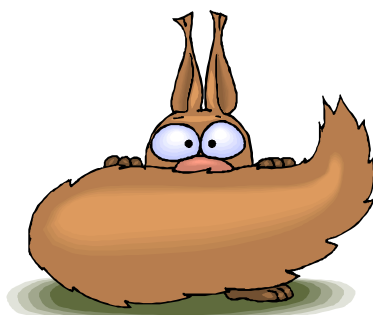
POZOR si dej, cizím lidem se

VYHÝBEJ

Secmazec kokrhel, ať má kočka pět noh a zajíc parohy, jestli ti dva „vykutálenci“ nedělají tu největší hloupost od začátku jejich cesty ze školy. No řekněte děti samy. I kdyby byl ten pán tisíckrát doktorem, jak říká, tak především je to cizí člověk, o kterém nic neví ani jeden z nich. A s důvěrou k cizím a neznámým lidem se musí hodně šetřit. I můj táta lišák mi vždycky kladl na srdce, že „neznámý člověk je jako zítřejší den“. Taky předem nevíte, jaký opravdu bude, a co v něm nečekaného zažijete. Snad se ti naši „t’ulpasové“ včas vzpamatují a návštěvu u toho neznámého doktora si dobře rozmyslí.

Když kluci zjistili, že by zase museli někam jít, tak je chuť na návštěvu u toho nezvykle přívětivého pana „doktora“ pomalu přecházela. Ale „ochota“ neznámého muže nebrala konce. Hned Tomášovi a Jirkovi nabídl, že má kousek odtud zaparkované auto, a že by je tedy do svého bytu odvezl. To už se klukům líbilo víc. Dostanou léky na svou nevolnost a ještě se u toho svezou autem. Oba tedy souhlasili a ten neznámý ochotný člověk je vedl přes dvě další uličky ke svému autu. Přitom se našich kamarádů vyptával jak se jmenují, kde bydlí a co dělají rodiče, a jak to u nich doma chodí. Za tu krátkou cestu, kterou prošli, už o nich věděl víc, jak leckterý soused v domě, ale to si ani jeden z kamarádů vůbec neuvědomil. Za dalším rohem se objevilo auto našeho neznámého pana doktora. Zbývalo už jen pár kroků, které měly rozhodnout o dalším osudu Jirky a Tomáše.

„A je po ptákách“, řekl by můj táta lišák a maminka by k tomu dodala, že „je zaděláno“. A měla by pravdu. Ono je totiž opravdu zaděláno na pěkný malér. Už už to vypadalo, že si to kluci s návštěvou toho podivného člověka rozmyslí, ale obyčejné svezení v obyčejném autě „utopilo rozum v medu“, jak by dodala moje prababička. Nastoupit k neznámému člověku do auta, to je stejné, jako vlézt v zoologické zahradě k medvědovi do výběhu. Může to vyjít, ale také nemusí. Já bych nato nevsadil a to se s medvědem známe celkem dobře. Zatím o tom zkuste přemýšlet a příště vám budu vyprávět jak to bylo dál.

... BOJIM, BOJIM ...

